

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **ETRACOM, s. r. o.**, se sídlem Slezská 73, Orlová – Poruba, zastoupená Mgr. Reném Gemmelem, advokátem se sídlem Poštovní 39/2, Ostrava, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 9. 2017, čj. 23118-2/2017-900000-304.5, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 2. 2019, čj. 25 Af 18/2018-32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále „správce daně“) ze dne 2. 3. 2017, čj. 24421/2017-570000-12, kterým správce daně rozhodl podle § 42d odst. 1 písm. a) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních (dále jen „zákon o spotřebních daních“), o propadnutí zajištěných vybraných výrobků – motorové nafty (1 030 litrů minerálního oleje označeného jako Diesel 1). Správní orgány dospěly k závěru, že žalobkyně naftu dopravovala bez dokladu prokazujícího její zdanění (§ 5 odst. 4 zákona o spotřebních daních). Žalobkyní předložený doklad označený jako „kopie dokladu – prodej na fakturu č. 06.102016/00012/1 ze dne 06.10.2016“ neobsahoval zákonné náležitosti (údaj o místě určení, výši spotřební daně nebo příslušné sazbě daně a kód nomenklatury).

[2] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou. Nepopřela, že naftu přepravovala, ač k ní měla jen doklad, který neobsahoval zákonné náležitosti. Nákup nafty byl ale legální a prodejcem řádně zdaněný. Žalobkyně fakturu správnímu orgánu I. stupně doložila dodatečně, neboť v době přepravy ještě nebyla prodejcem vystavena. Na takto zjištěný skutkový stav měly správní orgány analogicky aplikovat § 42c odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních a zajištěnou motorovou naftu uvolnit. Jestliže předložený doklad neobsahoval některé údaje, jde o obdobnou situaci, jako by byl údaj uveden nepravdivě nebo nesprávně. Pokud správní orgány namísto toho přepjatě formalisticky rozhodly o propadnutí nafty, nezákonně zasáhly do ústavního práva žalobkyně na ochranu vlastnictví.

[3] Krajský soud v Ostravě (dále „krajský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl. Uvedl, že žalobkyní předloženému dokladu chyběly některé obligatorní náležitosti dokladu o dopravě. Neztotožnil se s požadavkem na analogickou aplikaci § 42c odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních. Z důvodové zprávy k novele č. 315/2015 Sb. plyne, že se toto ustanovení jednoznačně vztahuje pouze na situaci, kdy dopravcem předložený doklad obsahuje požadované obligatorní údaje, které se však jeví nesprávné či nepravdivé (např. kvůli administrativnímu pochybení). Jedná se tak o zcela odlišnou situaci, než když předložený doklad některé údaje vůbec neobsahuje a správce daně proto nebyl schopen ani ověřit jejich správnost či pravdivost. Správce daně tak správně shledal porušení dokladové povinnosti a přistoupil k zajištění a následně propadnutí motorové nafty.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“) kasační stížnost. Namítá, že závěr krajského soudu o nemožnosti analogické aplikace § 42c odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních založený na gramatickém výkladu daného ustanovení je formalistický a ve svém důsledku neodůvodněně zasahuje do práva stěžovatelky na vlastnictví. Stěžovatelka má za to, že v jejím případě byly porušeny čl. 4 odst. 1 a čl. 11 Listiny základních práv a svobod tím, že správní orgány zasáhly do jejího vlastnického práva k nakoupené a řádně zdaněné motorové naftě. Vlastnické právo jí odňaly jen z důvodu, že doklad o dopravě neobsahoval některé údaje. Tyto vady dokladu nezasahují do veřejného zájmu natolik, aby ospravedlnily odnětí vlastnického práva. Zákon o spotřebních daních je nutno interpretovat tak, aby šetřil cíl a smysl základních lidských práv a aby jeho aplikace nebyla v rozporu se základními principy lidské slušnosti. Nelze lpět na jeho gramatickém výkladu, pokud by vedl k popření smyslu a účelu právní normy nebo by nedůvodně zasahoval do základních práv a svobod.

[5] Podle stěžovatelky není důvod, aby v případě nesprávných a nepravdivých údajů bylo zajištěné zboží uvolněno a při absenci údajů zboží propadlo státu. Z hlediska veřejného zájmu je absurdní, aby bylo stěžovatelce zboží vydáno, pokud by doklad obsahoval zcela chybné údaje o místu určení, nomenklaturním čísle zboží a sazbě daně (*ad absurdum* by byla nepravdivě uvedena nomenklatura piva, místo dodání Vatikán a sazba spotřební daně 99 %). Stěžovatelka uznává, že pochybila a akceptovala by sankci ve formě pokuty. Odnětí veškeré nakoupené nafty kvůli nikterak zásadnímu pochybení ale není

pokračování

v souladu s povinností interpretovat jednoduché právo tak, aby v maximální možné míře šetřilo základní práva. Argument krajského soudu vycházející z nedostatku úmyslu zákonodárce zakotvit uvolnění zboží i pro případ chybějících údajů je alibistický. Naopak nedokonalost zákonodárce je obecně známou realitou.

[6] Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Uvedl, že propadnutí vybraných výrobků nastupuje vždy, pokud při jejich dopravě daňový subjekt nesplní evidenční povinnost a nepředloží perfektní doklady obsahující veškeré povinné údaje. Stěžovatelkou předložený doklad je natolik nevyhovující, že jím evidenční povinnost vůbec splněna nebyla (k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2010, čj. 1 Afs 12/2010-107). Extenzivní výklad, dle kterého by sousloví „*obsahujícím nesprávné nebo nepravdivé údaje*“ v § 42c odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních zahrnovalo i situaci, kdy některé údaje chybí, je nepřipustný. Takový nebyl ani záměr zákonodárce, což plyne z důvodové zprávy k novele č. 314/2015 Sb. Zákonodárce chtěl zmírnit dosavadní právní úpravu týkající se sankčního automatismu propadnutí vybraných výrobků za porušení evidenční povinnosti. Na základě dané novely jsou správní orgány povinny zdaněné výrobky uvolnit pouze v případě existence v dokladu uvedených nesprávných nebo nepravdivých údajů. Jak Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 18. 6. 2012, čj. 5 Afs 25/2012-30, „*chybí-li údaj zcela, nelze dovodit, že se jedná o údaj vyplněný nesprávně nebo nepravdivě*“. Dále žalovaný odkázal na závěry, které krajský soud učinil v jiném rozsudku (ze dne 20. 12. 2018, čj. 65 Af 2017-31), v němž odmítl extenzivní výklad daného ustanovení na situace, kdy předložené doklady neodpovídají dané přepravě. Takovou situací je i stěžovatelkou uváděný příklad s pivem a Vatikánem. V takové situaci by se nejednalo o nesprávné a nepravdivé údaje, ale o dopravu bez dokladu, jelikož předložené doklady by neodpovídaly přepravovanému výrobku. O přepravu bez dokladu se jedná také tehdy, pokud nelze vybrané výrobky ztotožnit s údaji uvedenými v předložených dokladech (srov. rozsudek krajského soudu ze dne 23. 1. 2019, čj. 65 Af 29/2017-58). Povinnost daň přiznat a zaplatit vzniká nezávisle na sankci za porušení evidenční povinnosti. Zdanění výrobků tak stěžovatelku nezbavilo odpovědnosti za porušení evidenční povinnosti. Jak dokládá i judikatura, stát klade na dodržování evidenční povinnosti velký důraz (s ohledem na veřejný zájem na identifikaci druhově určeného zboží a kontrolu jeho pohybu, ochranu zdraví, bezpečnosti atd.). Propadnutí zajištěných výrobků je tak na místě i tehdy, pokud již byla uložena jiná sankce za totožné jednání, např. daňové penále (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2018, čj. 5 Afs 104/2016-31). Nová právní úprava sice zlepšila postavení daňových subjektů, ale jen pro případ neúmyslných chyb v psaní a počtech nebo chyb z nepozornosti. Tyto chyby mohou vzniknout např. při přepravě, kdy může docházet k postupnému odkládání zboží, změně množství zboží a výše spotřební daně. Vůlí zákonodárce tak bylo uvolnit pouze ty výrobky, které byly dopravovány s doklady obsahujícími nepravdivé a nesprávné údaje. Naopak v případě dopravy bez dokladu (tedy i při absenci povinných údajů) je dán sankční mechanismus. O takovou situaci se jedná i tehdy, pokud doklad sice existuje, ale není při dopravě předložen (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, čj. 10 Afs 148/2014-73). Pokud jde o namítaný formalismus, na něm je jakékoli řízení týkající se spotřební daně postaveno. Zatímco v minulosti disponoval správce daně správním uvážením, dle znění zákona účinného od 1. 5. 2011 je povinen rozhodnout při splnění zákonných podmínek o propadnutí výrobků bez ohledu na okolnosti případu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, čj. 7 Afs 55/2012-23).

Stěžovatelkou namítané omezení jejího vlastnického práva tak bylo v souladu s požadavkem zákonnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Stěžovatelka uplatnila kasační námitku, dle které je napadený rozsudek nezákonný, protože krajský soud věc nesprávně právně posoudil [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Byť stěžovatelkou předložený doklad o dopravě neobsahoval veškeré povinné údaje, má stěžovatelka za to, že byly dány důvody pro uvolnění zajištěné nafty dle § 42c odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních namísto jejího propadnutí dle § 42d odst. 1 písm. a) téhož zákona.

[10] Podle § 42c odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních *správce daně rozhodne o uvolnění zajištěných vybraných výrobků, pokud vybrané výrobky, které byly dopravovány s dokladem podle § 42 odst. 1 obsahujícím nesprávné nebo nepravdivé údaje, byly zdaněny nebo byly nabyty oprávněně bez daně*. Mezi účastníky řízení je v nyní posuzované věci sporná otázka, zda lze toto ustanovení aplikovat také na případy, kdy sice byly zajištěné výrobky zdaněny, ale doklad o dopravě obsahoval pouze některé povinné údaje a některé v něm zcela chyběly.

[11] Podle § 42 zákona o spotřebních daních platí, že správce daně zajistí vybrané výrobky, pokud jsou přepravovány nebo skladovány buď bez příslušných dokladů (mezi které patří i doklady podle § 5 citovaného zákona), nebo údaje uvedené na těchto dokladech jsou nesprávné nebo nepravdivé, nebo jsou tyto doklady pozměněny nebo padělány. Na zajištění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku navazuje řízení o zajištěných vybraných výrobcích nebo dopravním prostředku podle § 42b až § 42e zákona o spotřebních daních. Výsledkem tohoto navazujícího řízení je buď uvolnění zajištěných vybraných výrobků nebo dopravního prostředku (§ 42c) nebo jejich propadnutí či zabránění (§ 42d). Podle § 42d odst. 1 zákona o spotřebních daních platí, že *pokud správce daně nerozhodne o uvolnění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku, rozhodne o jejich a) propadnutí v případě, že je vlastník těchto výrobků nebo dopravního prostředku znám, nebo b) zabránění v ostatních případech*. K propadnutí nebo zabránění tedy dochází vždy tehdy, když nejsou splněny podmínky pro uvolnění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku.

[12] Podle § 42c odst. 1 zákona o spotřebních daních účinného do 31. 12. 2015 platilo, že *správce daně rozhodne o uvolnění a) zajištěných vybraných výrobků, pokud se prokáže, že s nimi nebylo nakládáno způsoby uvedenými v § 42 odst. 1 nebo 2, nebo b) dopravního prostředku, pokud se prokáže, že s vybranými výrobky, které tento dopravní prostředek dopravoval, nebylo zacházeno způsoby uvedenými v § 42 odst. 1*. Jinými slovy zákonodárce umožňoval uvolnění zajištěných vybraných výrobků nebo dopravního prostředků pouze tehdy, pokud by se v navazujícím řízení o zajištěných vybraných výrobcích nebo

pokračování

dopravním prostředku ukázalo, že původní postup správce daně při zajištění vybraných výrobků byl nesprávný, neboť již v době zajištění bylo zboží dopravováno nebo skladováno s vymezenými doklady. Novelou provedenou zákonem č. 315/2015 Sb. však s účinností od 1. 1. 2016 došlo k významné změně § 42c zákona o spotřebních daních, přičemž pro nynější věc je klíčové především znění dříve již citovaného odst. 1 tohoto ustanovení v účinném znění (viz odst. [10]). Zákon nově umožňuje uvolnit vybrané výrobky, které sice byly dopravovány s formálně nedokonalým dokladem, ale prokázalo se, že to materiálně nevedlo k pochybení z hlediska samotného zdanění. Smyslem této novelizace tedy bylo zmírnit dopad formálních pochybení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 6. 12. 2018, čj. 9 Afs 367/2018-35).

[13] Nejvyšší správní soud si je vědom, že ve své již existující judikatuře (aplikující znění zákona rozhodné i pro posouzení nynější věci) mimo jiné poukázal na to, že význam pro další procesní postup má již vymezení důvodu, pro který správce daně výrobky zajistí (viz rozsudek ze dne 23. 1. 2019, čj. 1 Afs 287/2018-44). Tento závěr však nelze chápat tak, že pokud správce daně zajistil motorovou naftu dle § 42 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních, již je vyloučeno domoci se uvolnění zajištěných výrobků ve smyslu stěžovatelkou zmiňovaného § 42c odst. 1 písm. b) téhož zákona. Takovému kategorickému výkladu nesvědčí konstrukce naposledy citovaného ustanovení (jeho hypotéza není postavena na předchozím rozhodnutí o zajištění podle konkrétního ustanovení, ale na naplnění věcné podmínky spočívající v existenci dokladu obsahujícího nesprávné nebo nepravdivé údaje), ani samotný kontext zmíněného rozhodnutí prvního senátu zdejšího soudu, neboť v něm se soud v řízení týkajícím se žaloby proti rozhodnutí o propadnutí zajištěných výrobků zabýval právě i otázkou důvodů jejich zajištění. Přestože tedy v nyní posuzované věci správce daně motorovou naftu zajistil dle § 42 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních, tedy z důvodu, že stěžovatelka dopravovala motorovou naftu bez dokladu (rozhodnutí ze dne 10. 10. 2016, čj. 123323/2016-570000-32.5), a stěžovatelka se proti tomuto rozhodnutí řádně nebránila (řízení o jejím odvolání proti tomuto rozhodnutí správce daně zastavil pro opožděnost), nelze *apriori* vyloučit aplikaci § 42c odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních, na který stěžovatelka poukazuje.

[14] Přes výše uvedené nicméně nelze dospět k závěru o důvodnosti kasační stížnosti. Je možno připomenout, že kasační soud se doposud ve své judikatuře zabýval situací, kdy se daňový subjekt dovolával analogické aplikace § 42c odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních tehdy, kdy přepravoval výrobky zcela bez dokladů. Takový postup však soud neumožnil. Dospěl k závěru, že v případě minerálních olejů se jedná o druhově určené věci, u nichž je prakticky vyloučeno ověřit, zda se jedná právě o ty minerální oleje, jejichž nabytí a zdanění prokazují dodatečně předložené doklady. Nutnost doložení těchto skutečností dokladem dopravovaným společně s těmito vybranými výrobky naopak možnost takových nelegálních machinací podstatně omezuje a komplikuje (viz rozsudek ze dne 15. 1. 2019, čj. 4 Afs 385/2018-38). Nyní posuzovaná věc se nicméně odlišuje tím, že stěžovatelka nepřpravovala motorovou naftu zcela bez dokladů, ale s dokladem, v němž nebyly některé údaje vyplněny. Ani judikatura zdejšího soudu, na kterou odkázal žalovaný ve svém vyjádření, na posuzovanou věc přímo nedopadá, resp. nelze v ní najít oporu pro jím zastávaný názor. Rozsudek sp. zn. 1 Afs 12/2010 se nezabýval náležitostmi dokladů, mírou jejich vadnosti a dopadem těchto vad na splnění evidenční povinnosti, nýbrž vztahem propadnutí zajištěných výrobků a následného vyměření daně. V rozsudku sp. zn.

5 Afs 25/2012 sice Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že v situaci, kdy údaj chybí zcela, nelze dovodit, že by se jednalo o údaj vyplněný nesprávně nebo nepravdivě. Zároveň však dodal, že je vždy potřeba v případě pochybností o předloženém dokladu posoudit, zda jeho vady dosahují takové intenzity, aby bylo možné zpochybnit doklad jako takový a usoudit, že se vůbec nejedná o doklad. I ve vztahu k předchozí přísnější právní úpravě, kterou daný rozsudek aplikoval, tak na základě tohoto rozsudku platilo, že absence některého údaje ještě sama o sobě neznámá, že přeprava proběhla zcela bez dokladu.

[15] Novelou provedenou zákonem č. 315/2015 Sb. se navíc významným způsobem rozšířil okruh situací, ve kterých musí dojít k uvolnění zajištěných vybraných výrobků. Není to pouze tehdy, kdy vybrané výrobky nebyly přepravovány či skladovány se správnými a pravdivými doklady, ale i tehdy, kdy se zpětně prokáže, že ačkoliv doklady byly v tomto směru vadné, objektivně se jednalo o vybrané výrobky, které byly zdaněny (blíže viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2020, čj. 2 Afs 47/2018-52). Ostatně důvodová zpráva k tomu mj. uváděla: „*Nová úprava umožní správci daně uvolnit zajištěné vybrané výrobky, které byly dopravovány s dokladem, který v dané situaci vyžaduje zákon, ale který obsahuje nesprávné nebo nepravdivé údaje. Vybrané výrobky mohou být v rámci řízení uvolněny, pokud účastník řízení prokáže jejich zdanění (například evidencemi, objasněním nesrovnalostí v dokladu, atp.), resp. jejich oprávněné nabytí bez daně (důkazní břemeno zde leží na straně účastníka řízení). Pokud je v rámci řízení prokázáno, že doklad po objasnění nesrovnalostí odpovídá požadavkům zákona, lze jej uznat jako doklad prokazující zdanění. (...) Nesprávné nebo nepravdivé údaje mohou vzniknout z nepozornosti či chybou v psaní a počtech. Tyto chyby mohou vzniknout například v průběhu přepravy, neboť může docházet k postupnému odkládání zboží a je nutno po každé změně znovu spočítat množství zboží a vyčíslit daň. Pokud se tedy u zajištěných vybraných výrobků následně prokáže, že ačkoli byly dopravovány s dokladem obsahujícím nesprávné či nepravdivé údaje, ale byly řádně zdaněny, resp. nabyty oprávněně bez daně, nebude docházet k jejich propadnutí nebo zabrání, ale budou uvolněny*“ (Poslanecká sněmovna Parlamentu, sněmovní tisk č. 512, funkční období 2013 - 2017). Ačkoliv tedy bude celá řada obecných judikturních východisek vztahujících k danému institutu, které žalovaný ve svém vyjádření hojně cituje, stále platná, je třeba mít na paměti, že právní úprava prošla v mezidobí zásadní změnou projevující se částečným odklonem od tvrdosti zákona a striktního formalismu nepřipouštějícího jakékoliv jiné doložení zdanění vybraných výrobků. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že stěžovatelka sice následně (po zajištění motorové nafty) předložením nabývacích dokladů prokázala, že byla zajištěná motorová nafta zdaněna, nesplnila však evidenční povinnost, a proto rozhodl o propadnutí. Žalovaný pak v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že „*propadnutí vybraných výrobků (...) nastoupí vždy, pokud při jejich dopravě daňový subjekt nesplní příslušnou evidenční povinnost a nepředloží perfektní doklady podle ustanovení § 5 zákona o SPD, což bylo v posuzovaném případě naplněno*“. Tato koncepce však odpovídá spíše znění zákona, které bylo účinné do 31. 12. 2015. Od 1. 1. 2016 je třeba v případě výrobků doprovázených vadným dokladem obsahujícím nesprávné či nepravdivé informace přihlížet také k následně předloženým listinám dokládajícím zdanění výrobků.

[16] Nejvyšší správní soud se tedy nemůže zcela ztotožnit ani s názorem žalovaného, který považuje dopravu bez dokladu a dopravu s dokladem, který neobsahuje všechny náležitosti, za rovnocennou situaci. Takto kategorický náhled by totiž v některých

pokračování

případech mohl vést ke zcela absurdním a formalistickým důsledkům. Jak již bylo výše naznačeno, vždy je třeba přihlížet k intenzitě shledaných vad. Není ostatně ani vyloučeno, že by některé chybějící údaje (skutečnosti) bylo možné doplnit i jinými doklady, z nichž by splnění nezbytných podmínek alespoň v souhrnu vyplývalo, což by se mohlo týkat jak dokladů předložených při kontrole, tak předložených následně (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, čj. 3 Afs 257/2016-44). Uvedené však může platit stále jen za podmínky, že již údaje obsažené v dokladu o dopravě by byly takového stupně konkrétnosti, že by v souvislosti se skutečnostmi plynoucími z dalších listin bylo možné bez pochybností dospět k závěru, že přepravovaná nafta je ta, na kterou byl doklad vystaven, resp. která byla zajištěna a není možná její záměna. To, jak by bylo možné v nyní projednávané věci chybějící údaje (skutečnosti) dovodit z dokladů, které předložila např. v rámci správního řízení, stěžovatelka nijak konkrétně neuvedla ani v žalobě, ani v kasační stížnosti a její argumentace sestávala pouze z tvrzení, že nafta byla zdaněna, resp. z opakovaně připomínané ochrany vlastnického práva. Je třeba zdůraznit, že úkolem správního soudu není, aby za stěžovatelku domýšlel, zda např. z řady předložených faktur, měřících lístků či jiných listin tyto chybějící skutečnosti (údaje) vyplývají, resp. zda vyplývají v takové míře, že umožňují jednoznačné ztotožnění přepravované motorové nafty s motorovou naftou, jejíž zdanění stěžovatelka dokládala apod. Jakkoliv tedy lze některé související závěry žalovaného, které krajský soud aproboval, označit za příliš kategorické, v nyní projednávané věci závěry jeho i krajského soudu ve vztahu k uplatněné kasační argumentaci obstojí.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[18] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalovanému, který měl ve věci úspěch, nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 25. ledna 2021

Milan Podhrázký
předseda senátu